

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΠΕΛΑΔΕΣ ΚΙ' ΑΝΑΚΑΤΩΜΑΤΑ

ΤΟΥ RICHARD O' MONROY

ΚΑΘΕ φορά πού μ' ἔβλεπε στο δρόμο ὁ παλιὸς καθηγητὴς μου τῶν Μαθηματικῶν, ὁ Μπιγκουρντάν, τοῦ ἄρεσε νὰ μοῦ ὑπενθυμίξη τί κούτσουρο πού ἦ- μούνα ὡς σπουδαστὴς καὶ πόσους κόπους εἶχε κατα- θάλει γιὰ νὰ μὲ φέρη κάπως στο λογαριασμό καὶ νὰ πε- τύχω ἔτσι νὰ πάρω τὸ δίπλωμά μου.

Μιὰ μέρα μοῦ εἶπε:

— Εἶσθε ὅμως ἀχάριστος... Χίλιες φορές σὰς παρακάλε- σα νάρθετε στὶς μικρὲς μουσικοφιλολογικὲς ἐσπερίδες μου, καὶ σεῖς δὲν ἦλθατε ποτέ. Ἡ γυναίκα μου ἀπαγγέλλει πε- ρίφημα στίχους τοῦ Μυσέ. Ἐπίσης ἡ κόρη μου, ἡ Μελίτα, παίζει ἐξαισιό πιάνο, στο ὁποῖο τὴ συνοδεύει ὁ Πιγκέ, ὁ με- γάλος μας μαίτρ τοῦ κλαρινέττου.

— "Α! Ἐρχεται καὶ ὁ Πιγκέ, ὁ περίφημος Πιγκέ; ρώτησα μὲ θαυμασμό... (Πρέπει ὡστόσο νὰ σὰς πῶ ὅτι γιὰ πρώτη φορά ἀκούγα αὐτὸ τὸ ὄνομα).

— Μάλιστα ὁ Πιγκέ, ὁ ἴδιος.

— "Ω! τότε, ἂν ἔρχεται κι' ὁ Πιγκέ, τὸ πράγμα διαφέρει. Τὸ κλαρινέττο ἦταν πάντα ἡ ἀδυναμία μου...

— Λοιπὸν, τὴν Πέμπτη στὶς ἐνημέμιση σὰς περιμένω! μοῦ εἶπε ὁ Μπιγκουρντάν.

— Χωρὶς ἄλλο!... Ἐνδιαφέρομαι ν' ἀκούσω τὸν Πιγκέ. Τί εὐτυχία!...

Πράγματι τὴν Πέμπτη πῆρα ὑπὸ μάλης ὅλη τὴν ὑπομονή μου καὶ σκαρφάλωσα στο τέταρτο πάτωμα τῆς ὁδοῦ Νιολλύ, ὅπου ἔμενε ὁ Μπιγκουρντάν.

Μέσα στο μικρὸ σαλόνι τοῦ Μπιγκουρντάν, θρῆκα καμμιὰ εἰ- κοσαριά κυρίους μὲ τὶς γυναῖκες τους πού δὲν ἦσαν τόσο ἀσχημες, μὰ ἀνάδιναν ὅλες ἓνα ἀπελπιστικὸ ἄρωμα τιμιότητος. Ὁ διάσημος Πιγκέ διηγόταν κάτι πολὺ ἐνδια- φέρον, καθὼς τοῦλάχιστον ἔδει- χναν τ' ἀνοιχτὰ στόματα τῶν ἀ- κροατῶν του.

Μόλις μπῆκα, ὁ Μπιγκουρντάν ἐνθουσιάστηκε καὶ μὲ παρουσίασε στοὺς καλεσμένους του.

Ἐγὼ χαιρετοῦσα μὲ δειλία. Ὁ- ταν ἦρθε ἡ σειρά νὰ μὲ συστήσῃ στον Πιγκέ, ὁ Μπιγκουρντάν τοῦ εἶπε σὲ σὲ αὐτὴ.

— Ὁ κύριος δὲν ἦρθε παρά γιὰ σὰς. "Ω! Δὲν ξέρετε, στὰ Μαθη- ματικά δὲν σκάμπαζε γρῦ, ἀλλὰ ἔχει ἰδιαίτερη ἀδυναμία γιὰ τὸ κλαρινέττο. Φαντασθῆτε ὅτι πέντε χρόνια τώρα, δὲν μπόρεσα νὰ τὸν καταφέρω νὰ τιμήσῃ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐσπερίδες μου. Μόλις ὅμως ἔμαθε ὅτι ἔρχεσθε ἐσεῖς, κάθε δισταγμὸς του διελύθη.

Ὁ Πιγκέ μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι μ' εὐγνωμοσύνη. Ἐπειτα ἐ- κάθισα καὶ ἡ «παράστασις» ἄρχισε. Ἐν πρώτοις ὑπέστην καρτερικῶς τὴν ἀπαγγελία στίχων τοῦ Μυσέ ἀπὸ τὴν κυρία Μπιγκουρντάν. Ἐπηκολούθησε μιὰ ἀτέλειωτη τραγωδία (ἡ δική μου ἐπίσης ἦταν ἀτέλειωτη) πού διάβασε ἓνας κάποιος κύριος Λεφάρ, σπουδαῖος, ἀλλὰ ἀγνωστος συγγραφεύς. Κα- τόπιν ἡ δεσποινὶς Μελίτα Μπιγκουρντάν ἔπαιξε στο πιάνο μιὰ συμφωνία, πού ἐδήλωσε ὅτι ἦταν ἡ ἀπασιονάτα τοῦ Μπε- τόβεν, ἀλλὰ πού ἐγὼ φαντάζομαι ὅτι ἀπὸ μετριοφροσύνη δὲν ἤθελε νὰ πῆ πὼς ἦταν ἰδικῆς τῆς ἐμπνεύσεως. Γιατί εἶχε τύχει καὶ κάποτε ἄλλοτε ν' ἀκούσω τὴν ἀπασιονάτα αὐτὴ καὶ δὲν θυμόμουν νὰ ὑπάρχη σὲ κανένα μέρος τῆς ἡ ἀνα- χώρησις τραίνου, τὴν ὁποία ἀπέδιδε λαμπρὰ τώρα μὲ τὸ κλαρινέττο ὁ περίφημος κ. Πιγκέ, συνοδεύων τὴν δίδα Μελί- τα εἰς τὸ αἰθέριο ταξίδι τῆς. "Α! ἦταν μαγεία! Ὑπῆρχε πρὸ παντὸς μιὰ φιλή νότα πού τὴν ἐπανελάμβανε συχνά ὁ Πιγκέ καὶ σοῦ ἔδινε ἐντελῶς τὴν ἐντύπωσι, πὼς κάποιος ἀπρόσεκτος ταξιδιώτης τοῦ τραίνου εἶχε πατήσῃ τὴν οὐρά ἐνὸς σκύλου πού οὐρλιαζε!...

Ἐστερα καὶ ἀπὸ τὸ μουσικὸν μέρος τῆς ἐσπερίδος, μιὰ

χοντρή ὑπηρετρία μὰς σερβίρισε τὰ ἀναψυκτικά — θύσινο γλυκὸ καὶ παγωμένο νερό — καὶ ἐπειδὴ ἦταν πολὺ νωρὶς ἀκόμα, ὁ Μπιγκουρντάν ἐπρότεινε νὰ παίξουμε μπακαρα- τζίκο. Καὶ τὶς κουμπάρες νὰ μοῦ ἔλεγε νὰ παίξουμε, θὰ τὸ δεχόμουν με ἀνακούφισι, προκειμένου ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τίποτε νέες καλλιτεχνικὲς ἐκτελέσεις...

Κάθησα κι' ἔκανα πάγκο. Ἡ τύχη μ' εὐνόησε ἐξαιρετικὰ καὶ στο τέλος κέρδισα τοῦ Πιγκέ πενήντα φράγκα. Ὁ Πιγκέ μοῦ ζήτησε συγγνώμην, γιατί δὲν μποροῦσε νὰ μὲ πληρώσῃ ἀμέσως, ἐπειδὴ ἀπὸ παλαιὰ συνήθεια, δὲν ἔπαιρνε ποτὲ μαζὺ τοῦ χρήματα, ὅταν ἔβγαине ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του!...

Σὲ λίγο ἔφυγα καὶ τράβηξα γιὰ τὸ σπιτάκι μου, ὅπου μὲ περίμενε ἔξω φρενῶν ἡ φιλενάδα μου ἡ Λιλή.

Τσακωθήκαμε, θρισθήκαμε, ξεμαλλιαστήκαμε καὶ στο τέ- λος τὰ φτιάξαμε κι' ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ, χωρὶς νὰ μοῦ φύγη ἀκόμα τὸ αἶσθημα τῆς ναυτίας πού μοῦ εἶχε φέρει ἡ μουσι- κοφιλογικὴ ἔσπερις τοῦ κ. Μπιγκουρντάν. Μόλις ὅμως ἄρχισε νὰ μὲ παίρῃ ὁ ὕπνος, ἀκούσα τὸ κουδοῦνι τῆς ἐξώ- πορτας νὰ χτυπᾷ δυνατὰ. Ποιὸς διάβολος νὰ ἦταν πού μ' ἐνωχλοῦσε μέσα στὰ μαῦρα μεσάνυχτα; Ἦμουν ἀποφασισμέ- νος νὰ μὴ ἀνοίξω, ἀλλὰ ἡ Λιλή ἄρχισε νὰ λέη ὅτι θὰ ἦταν καμμιὰ φιλενάδα μου καὶ ὅτι ἂν δὲν πῆγαίνα ν' ἀνοίξω ἀ- μέσως, θὰ μοῦ ἔσπαζε τὴν καράφα τοῦ νεροῦ στο κεφάλι!...

Ἐπειδὴ ἄλλη καράφα δὲν εἶχα, οὔτε ὅμως καὶ ἄλλο κεφάλι, κι' ἐ- πειδὴ ἤξερα τὴν ἀθωότητά μου, σηκώθηκα, ἔρριξα ἐπάνω μου μιὰ ρόμπα καὶ πῆγα ν' ἀνοίξω, ἐνῶ ἡ Λιλή χῶθηκε μὲ τὸ κεφάλι κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματα. Ἦταν ὁ Πιγκέ!...

— Κύριε, μοῦ εἶπε μπαίνοντας μέσα, νὰ μὲ συγχωρῆτε πολὺ πού ἔρχομαι σπίτι σας τέτοια ὥρα, ἀλ- λά εἶμαι ἓνας ἐντιμὸς ἄνθρωπος...

— Δὲν ἀμφέβαλλα ποτέ, τοῦ ἀ- ποκρίθηκα. Ἀλλὰ δὲν φαντάζομαι νὰ ἦρθατε γιὰ νὰ μοῦ κάμετε αὐ- τὴ τὴ δήλωσι;

— "Ὁχι!... Ὁχι!... Σὰς ὀφείλω πενήντα φράγκα ἀπ' τὸ χθεσινὸ παιγνίδι καὶ ξέρω ὅτι τὰ χρέη τῶν χαρτιῶν πληρώνονται ἀμέ- σως...

— Μπᾶ! Μὰ δὲν ἀξίζε ὁ κόπος...

— Λοιπὸν, ἀκούστε με!... Τὰ πε- νήντα αὐτὰ φράγκα δὲν τὰ ἔχω αὐτὴ τὴ στιγμή... Τὴν διαχείρισι τὴν ἔχει ἡ γυναίκα μου καὶ ἓνα τέτοιο πρῶτον — ἂν καὶ μικρὸ — δὲν μοῦ τὸ δίνει ἐν τούτοις ποτέ γιὰ χαρτζηλίκι...

— Ἐ! καλὰ, κύριε Πιγκέ, ἄς μὴ

μιλάμε γι' αὐτό... Καληνύχτα...

— Συγγνώμην!... Σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἶμαι ἓνας ἐν- τιμὸς ἄνθρωπος... πολὺ ἐντιμὸς... καὶ ἐννοῶ νὰ ἐξοφλήσω ἀμέσως τὸ χρέος μου... Δίνω μαθήματα κλαρινέττου πρὸς τριάντα δραχμὲς τὴν ὥρα... Εἶμαι εὐτυχὴς πού ἔχετε τέτοια ἀδυναμία γι' αὐτὸ τὸ ὄργανο... Λοιπὸν θὰ σὰς δώσω τώρα ἀμέσως δύο μαθήματα κλαρινέττου... Σὲ δυὸ ὧρες θάχουμε κανονίσει τελείως τὸ λογαριασμό μας...

Καὶ ἔβγαλε τὸ κλαρινέττο του, ἐνῶ ἡ Λιλή σπαρτάριζε στὰ γέλια καὶ χοροπηδοῦσε κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματα, μὲ τὸ πάθημά μου.

— Ἀκούστε με, κύριε, τοῦ εἶπα τότε σὰν χαμένος... Ἐγὼ δὲν ἔχω σπίτι μου κλαρινέττο, καὶ σὰς ὁμολογῶ ὅτι δὲν θ' πεφάσιζα νὰ θάλω στο στόμα μου ἓνα κλαρινέττο, πού δὲν εἶνε ἀποκλειστικῶς δικό μου.

— Τὸ προέβλεψα καὶ αὐτὸ καὶ ἔχω φέρει ἓνα ὀλοκαί- νουργο ἐπιστόμιο!... μοῦ εἶπε ἀμέσως ὁ Πιγκέ.

Τάχασα. Βουθάθηκα. Μαρμάρωσα!... Μὰ ἔπρεπε νὰ τὸν διώξω τὸ χριστιανό. Ὁχι ὅμως μὲ τὶς κλωτσιές. Ὁχι — συ- στυχῶς — μὲ τὶς κλωτσιές. Γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ φύγη τοῦ εἶπα πὼς δὲν μοῦ χρωστάει τίποτε, γιατί ἀπλούστατα... τὸν ἔκλεβα στὰ χαρτιά.

Ἦταν ὁ Πιγκέ!...